

Kirsti Ellilä

*Miehenvaihto-
viikot*

SAGA
EGMONT

Kirsti Ellilä

Miehenvaihtoviikot

SAGA Egmont

Miehenvaihtoviikot

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2022 Kirsti Ellilä and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728512630

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

I Osa

1.

Shampanja lämpeni lasissa kun istuin ja tuijotin katkarapusalaattiani.

Salaatissa ei sinänsä ollut mitään vikaa. Vihannekset olivat tuoreita kuten nähdäkseni katkaravutkin, joten elämän piti ainakin niiltä osin olla järjestyksessä.

Kevätkin oli pitkään emmittyyään viimein päättänyt paljastaa parhaat puolensa. Aurinko paistoi ja lumien jäljiltä litistynyt hengetön nurmikko höyrysi toiveikkaasti. Linnuillakin oli ilmiselvästi jotain meneillään. Ne olivat sulloutuneet lehdettömän orapihlajapöheikön uumeniin ja oksat taipuivat niiden painosta maahan asti. Viserrys oli niin äänekästä, että se tuntui kairaavan reikiä ravintolan vastapestyihin ikkunoihin.

Tunnelma oli juuri sellainen kuin sen vappuaattona kuuluu ollakin, kuulas ja vääristynyt, aivan kuin olisi katsellut maailmaa shampanjalasin läpi. Ja kaikesta päätellen vain Anterolla ja minulla oli vaikeuksia päästä siihen mukaan.

– Tämä on jo neljäs vappu, kun me istumme tässä samassa pöydässä ja vatvomme tätä samaa asiaa, Antero sanoi. Hän oli kauhonut salaattiannoksen poskeensa, juonut miltei kaiken shampanjaa ja näytti silti tyytymättömältä. – Aivan kuin sinä et olisi koko aikana oppinut mitään.

Työntelin haarukalla katkarapuja lautasen syrjältä toiselle ja järjestin herneet kehäksi syömättä jääneen annoksen ympärille. Antero nojasi taaksepäin ja puserteli käsinojan nahkatoppauksia niin että narisi.

– Enkö minä sanonutkin sinulle, että vaihda pääainetta kun vielä voit? Mutta sinä et halunnut kuulla puhuttavankaan koko asiasta. Ja nyt kun sitten viimein valmistuit sinulla ei tietenkään ole työpaikasta tietoaakaan. Se ei kuule tänä päivänä akateeminen loppututkiminto ole minkään arvoinen, jos se sattuu olemaan väärältä alalta.

Mulkaisin häntä syyllisyydentuntoisesti kuin ahne koira, joka on salaa hotkaissut pöydältä isäntänsä paistin ja nyt olisi valmis millaisiin uhrauksiin tahansa saadakseen tehdyn tekemättömäksi. Antero katseli minua pää kallellaan ja sikäli kuin häntä tunsin, saatoin päätellä, että hän oli aidosti huolissaan. Minun vai itsensä vuoksi, siitä en ollut niinkään varma.

– Miten oikein aiot tulla toimeen? hän kysyi. – Mistä aiot saada töitä?

– Ei viitsit pilata tätä päivää, mumisin ja jos minulla olisi ollut häntä, sen paikka olisi nyt ollut tiiviisti koipien välissä. – Tiedäthän, että minä kuitenkin yritän aina parhaani.

– Kulttuurihistoriaa! Antero puuskahti. – Tuollaisia *pilipaliaineita* voi lukea harrastuksen vuoksi (hän painotti kiihkeästi sanaa pilipaliaineita) tai sitten jos on hyvin rikas tai

älykäs tai omaa suhteita, joiden turvin voi suuntautua yliopistoon tutkijaksi tai mitä assistentteja niitä on, mutta sinä... eihän sinulla ole mitään näistä ominaisuuksista. Vai onko muka?

– Ei ole. Ei tosiaankaan. Olet aivan oikeassa.

– Sinun olisi pitänyt opiskella jotain käytännöllistä alaa. Äitisi toivoi sinusta sairaanhoitajaa ja isäsi optikkoa. Minusta sinun olisi pitänyt kuunnella heistä jompaakumpaa.

– Et sinä ennen ole pannut paljoakaan painoa vanhempieni puheille! muistutin terävästi. – Väitit viimeksi, että ennenaikainen dementoituminen on vienyt äidiltä todellisuudentajun ja isä menetti sinun silmissäsi loputkin vähäisestä arvokkuudestaan rakastuessaan asiakkaaseensa.

Antero ei hämmentynyt. – Vanhempasi ovat tosiaan sotkeneet yksityiselämänsä, hän sanoi lempeästi, – mutta se on eri juttu ja sitä paitsi kokonaan heidän oma asiansa. He ovat kuitenkin aina ymmärtäneet ajatella sinun parastasi. Etkö tosiaankaan syö salaattiasi?

Kun en sanonut mitään hän kaapi lautaseltani katkaravut omalle lautaselleen, otti leipäkorista viimeisen patonginsiivun ja haarukoi sapuskat kouliintuneesti suuhunsa. Katselin lumoutuneena, miten järjestelmällisesti hän eteni. Hän oli poliisi, mutta tuollainen systemaattisuus ei voinut johtua koulutuksesta, sen täytyi olla luonnekysymys ja jälleen kerran jouduin ihmettelemään, miten yleensä oli mahdollista, että hän ja minä vietimme vappua yhdessä. Että olimme kihloissa, asuimme yhdessä ja suunnittelimme yhteistä tulevaisuutta.

Hän pudotti puoliksi järsityn leivänkannikan keskelle kastikeläiskää ja työnteli sitä tarmokkaasti lautasen syrjältä toiselle niin, että kaikki kastike varmasti ehti imeytyä, sitten hän

työnsi leivän suuhunsa ja sanoi: – Mitä hyötyä sinä kuvittelet niistä yliopisto-opinnoistasi olevan?

Huomasin jälleen, että Antero suhtautui maisterinarvooni kuin olisi epäillyt minun ostaneen tutkintopaperit katukauppiaalta, joka väärentää niitä ammatikseen. Tunsin itsetuntoni olevan jo suurin piirtein pohjalukemissa, mutta sanoin kuitenkin toiveikkaasti: – Opin monia asioita eurooppalaisesta tapakulttuurista.

Anteron tuhahdus osoitti, mitä mieltä hän oli oppimistani taidoista. Jatkoin lannistuneena: – Olisitko esimerkiksi uskonut, ettei ilmavaivoissa vielä sataviisikymmentä vuotta sitten ollut mitään hävettävää? Oli täysin normaalia hienojen juhlaillallisten yhteydessä antaa sisäisten tuulien puhaltaa ja niiden pidättelyä pidettiin epäterveenä tapana.

Antero kieputti haarukkaa sormiensa välissä. – Kai sinä tajuat, ettei kukaan maksa sinulle kuukausipalkkaa siitä, että kerrot noita ällöttäviä tarinoitasi?

– Minusta kaikki tuollainen on mielenkiintoista, sanoin ja vetäydyin loukattuna kuoreeni.

Tiesin varsin hyvin itsekin, että olin ollut epäkäytännöllinen. Jo vuosia sukulaiset olivat huolestuneina kiusanneet minua järkevillä kysymyksillään. Antoiko kulttuurihistoria pätevyysjohonkin ammattiin? Millaisiin töihin kuvittelin sijoittuvani sitten kun olisin valmis?

Olin päättäväisesti ummistanut silmäni ja korvani kaikelta, mikä liittyi tulevaisuuteen ja kuvitellut hurskaasti, että aikanaan kaikki järjestyisi parhain päin.

Vanhempani olivat tukeneet minua taloudellisesti, joskaan he eivät olleet tehneet sitä nurisematta. Ehkä he olisivat puuttuneet määrätietoisemmin suunnitelmiini, toisin sanoen havainneet,

ettei niitä ollut, ellei heillä olisi ollut täysi työ omissa sotkuisissa suhteissaan.

Isäni oli riitaisiin perintöjuttuihin ja avioeroihin erikoistunut asianajaja, joka oli epäammattimaisesti mennyt ja retkahtanut asiakkaaseensa, mikä ymmärrettävistä syistä oli ollut melkoinen kolaus äidille, joka koko aikuisen elämänsä ajan koki uhrautuneensa isän hyväksi. Nimittäin silloin, kun äiti ja isä olivat olleet vasta nuori kihlapari, äiti oli luopunut opiskeluhaaveistaan ja mennyt töihin mahdollistaen siten varattoman, mutta huhupuheiden mukaan hyvin lahjakkaan isäni opinnot.

Myöhemmin isä oli maksanut velkansa palkkaamalla ammattitaidottoman äitini asianajotoimistoonsa, missä äiti oli yli kahden vuosikymmenen ajan hoitanut ajanvaraukset, laskutukset ja muut sihteerintehtävät nimellistä korvausta vastaan.

Kriisin yllättäessä he eivät olleet kenneet hoitamaan asioitaan niin sivistyneesti kuin olisi voinut toivoa. Prosessi oli kestänyt vuosikausia, koska isällä oli ollut huomattavia vaikeuksia ymmärtää, että hänen olisi pitänyt valita naisista jompikumpi. Äidin taas oli ollut vaikea tajuta, että joku saattoi tehdä hänelle niin katalan tempun.

Ja ymmällään oli ollut isän uusi tyttöystäväkin. Hän ei ollut tahtonut millään ymmärtää, miksi ero entisestä vaimosta oli isälle ollut niin pitkä ja hankala prosessi ja oli edelleenkin tavallaan kesken.

Oli miten oli, sinä keväänä kun olin kirjoittanut ylioppilaaksi ja etsinyt itselleni opiskelupaikkaa, kriisi oli ollut vasta siinä vaiheessa, jolloin muiden katsellessa televisiota puhutaan lyhyitä hengästyneitä puheluita suljetun oven takana ja piilotellaan

vieraalta parfyymilta tuoksuvia kauluspaitoja muun pyykin sekaan ja toisaalla taas salakuunnellaan näitä samoja puheluja, löydetään piilotettuja vaatteita ja kaivetaan puvuntakin taskusta lyhyitä, lemmeikkaita viestejä ja vedetään pikaisia johtopäätöksiä, jotka vasta myöhemmin ja monen mutkan kautta paljastuvat oikeaan osuneiksi. Tässä kaikessa oli vanhemmillani riittämiin puuhaa, eikä kumpikaan ollut jaksanut kiinnittää huomiota tekemisiini.

Sen jälkeen isällä olikin ollut ja luultavasti oli edelleenkin kroonisesti huono omatunto vuokseni, mitä asiantilaa olin häikäilemättä käyttänyt hyväkseni. Hän oli suhtautunut raha-asioihin avokätisesti ja vaikka välillä valittikin, että olin vaatimuksineni suistamassa hänet lopulliseen perikatoon, hän oli säästänyt minut rahahuolilta.

Joten ehkä olin kuvitellut, että elämässäni olisi aina joku, joka maksaisi laskuni ja tiedustelisi, oliko minulla tarpeeksi käyttörahaa. Olin hämmästyttävää kyllä selviytynyt aikuiseksi koskaan miettimättä tosissani, mitä ryhtyisin tekemään työkseni. Satunnaiset kesätyötkin olivat aina olleet enemmän ajankulua ja vaihtelua, kuin todellista raadantaa. Ja töistä saatuja rahoja ei koskaan ollut tarvinnut käyttää elämiseen, ne olivat olleet eräänlainen palkkio siitä, että olin ollut niin ahkera ja oikea sijoituskohde niille oli ollut viikon, parin rentoutusloma Tunisian avarilla hiekkarannoilla.

Voi siis sanoa, että olin elänyt elämäni laiskana ja vailla huolia kuin hemmoteltu koiranpenikka. En ollut kiusannut itseäni kunnianhimoisilla hankkeilla, vaan olin tyytynyt nauttimaan opiskeluaikojen akateemisesta vapaudesta ja luottanut hyväuskoisesti siihen, että sitten kun joskus hamassa ja turvallisen kaukaisessa tulevaisuudessa valmistuisin, professori

ilmoittaisi panneensa merkille terävän älyni ja tekisi minusta muutta mutkitta tutkimusapulaista tai kiinnittäisi minut johonkin mielenkiintoiseen projektiin.

Nyt minulla oli paperit kädessäni, mutta kumpikaan edellä mainituista vaihtoehtoista ei ollut lähelläkään toteutumista.

Todellisuus olikin jo saamassa minusta otetta. Itseasiassa olin muutama viikko sitten käynyt työvoimatoimistossa kyselemässä, millaisiin työpaikkoihin kulttuurihistoriaa pääaineenaan opiskelleet yleensä sijoittuivat. Virkailija oli näyttänyt epätoivoiselta esitellessäni hänelle aineyhdistelmäni. Hän oli muutta mutkitta käskennyt minun tilata ajan toimiston ammatinvalintapsykologilta.

– Me täällä emme voi sinua auttaa, hän oli sanonut ja hymyillyt nääntyneesti. – Tuskin voimme mitään edes heille, joilla sentään on jonkinlainen pätevyys edes johonkin ammattiin.

Psykologi oli ollut eläkeikää lähestyvä, kaljupäinen, hiukan naismaisesti kävelevä mies, joka ei ollut luonut silmäystäkkään todistuspapereihini. Hän oli tyytynyt kaivelemaan kynnenalusiaan ja pitämään minulle tiivistetyn luennon aiheesta: On lopetettava katteeton unelmointi ja otettava itseään niskasta kiinni. Hänen mielestään minun pitäisi kipin kapin opiskella itselleni jokin käytännöllinen ammatti, johon pääsisin kiinni parissa vuodessa. Loppujen lopuksi kaikki olisi kiinni minusta itsestäni.

Sitten hän oli noussut seisomaan sen merkiksi, että audienssi oli päättynyt ja ojensi viileän, vetelän kätensä kuin olisi palauttanut vastenmielisenä pitämänsä lahjan.

Se oli ollut hiukan masentava kokemus, mutta en ollut vielä valmis antamaan periksi.

Antero oli tällä välin vaipunut ajatuksiinsa. Hän pyöritteli haarukkaa sormissaan ja kilautti sen tämän tästä lautasen reunaan. Hänen otsassaan oli kaksi vaakasuoraa ohutta uurretta ja kulmakarvojen välissä yksi paksu, muikea poimu. Huomatessaan, että tarkkailin häntä, hän pudotti haarukan lautaselle, tarttui käteeni ja tutki sormiani kuin olisi nähnyt ne ensimmäistä kertaa.

Tiesin varsin hyvin, mitä kaikki sukulaiset ja ystävät ajattelivat hänestä. Heidän mielestään Antero oli hyvä naimakauppa ja minun kannatti pitää kynsin hampain kiinni hänestä.

Antero oli kunnollinen ja hänen luonteensa oli enimmäkseen tasaisen rauhallinen. Hän oli mukavan näköinen, ei järisyttävän komea, mutta se oli vain hyvä, sillä en olisikaan halunnut jatkuvasti joutua torpedoimaan häneen ihastuneiden naisten salamyhkäisiä viettely-yrityksiä. Sellainen käy raskaaksi elinikäistä kumppanuutta ajatellen, sillä parisuhteessa ihminen mielestäni kaipaakaan ennen muuta tasaista onnea ja rauhaa.

Luoja ei viisautessaan ollut kuitenkaan jättänyt häntä täysin ilman viehätysvoimaa. Hänellä oli vihreät silmät, jotka siristyivät veikeästi kun hän hymyili. Ja hän hymyili usein ellei sattunut olemaan huonolla tuulella, mitä sitäkin tapahtui. Hän oli ystävällinen ja seurallinen ja järkevä. Hän harrasti retkeilyä ja kalastusta ja katseli joskus televisiosta urheilua.

Hänellä ei ollut yhtään merkittävää pahetta, ellei hänen tapaansa esittää tahallisen kärjistettyjä mielipiteitä pitänyt sellaisena. Hän nautti saadessaan ihmiset raivokkaasti kiistelemään pakolaisten asemasta tai viidennestä ydinvoimalasta. Hän saattoi hyvällä omallatunnolla esiintyä vuoronperään ydinvoiman vastustajana tai kannattajana vain

saadakseen keskustelun laineet käymään mahdollisimman korkeina.

Kaikki pitivät minua onnenmyyränä, koska minulla oli Antero ja yhtäkkiä huomasin, että se ärsytti minua valtavasti.

– Mitä se yleensäkin sinulle kuuluu, mitä minä opiskelen ja mitä teen työkseni? sanoin hyökkäävästi.

Hän loi minuun kummastuneen katseen. – Totta kai kuuluu. Mehän asumme yhdessä ja olemme menossa naimisiin.

– Emme enää elä niitä aikoja, jolloin miehellä on oikeus määrätä puolisonsa tekemisistä. Nykyään naisetkin ovat ihmisiä. Siitä on olemassa lakikin.

Hän mulkoili minua loukkaantuneena. – Jos olet tuolla tuulella ja päättänyt ymmärtää väärin kaiken mitä olen hyvántahtoisesti sanonut, niin meidän taitaa olla turha tuhlata aikaamme täällä tämän pidempään.

Hän alkoi pyöriä tuolissaan kuin hyrrä, ilmeisesti yrittäen tavoittaa tarjoilijan.

Tällaisia meidän juhlamme olivat nykyään. Vaikka puitteissa ei ollut vikaa, emme osanneet muuta kuin kinastella.

Kun tarjoilija toi laskun, Antero repi setelit lompakostaan ja latoi ne vadille. Minä tuijotin mykkänä ulos ja toivoin itseni ja hänet niin pitkälle kuin pippuri kasvaa, mutta mieluummin eri paikkoihin siellä, kiitos vain.

Olimme lähdössä kun kuulin jonkun lausuvan nimeni pehmeällä, vähän hengästyneellä äänellä. – Emmi! Hei, tuollahan on Emmi! Ei voi olla totta! Miten ihanaa!

Sitten tuo joku purjehti luokseni, tuoksuvat käsivarret kietoutuivat höyhenen keveinä kaulalleni ja puuteroitu poski hipaisi poskeani. – Miten hauska nähdä sinua pitkästä aikaa!

Ihmeellinen sattuma, että osuttiin samaan ravintolaan! Oletteko syöneet? Mitä piditte ruuasta? Ette kai te vielä ole lähdössä?

Tunnistin ankein mielin tuoksuvan ja hurmaavan olennon Kaisaksi, opiskelutoverikseni, joka oli onnistunut käytännöllisesti katsoen kaikessa siinä, missä minä olin epäonnistunut, joten lienee inhimillistä, että hän oli suurin piirtein viimeinen ihminen, jonka olisin halunnut sinä iltana tavata.

Varsinkin kun vilkaisin Anteroa ja huomasin, miten arvostavasti hän silmäili Kaisaa ja miten kokonaisvaltaisesti hän näytti unohtaneen, että olimme olleet juuri lähdössä jatkaaksemme iltaa mykkäkoulun merkeissä ja kahden kesken.

Kaisan takaa putkahti esiin tuoksuva ja hurmaava miespuolinen olento, jonka Kaisa esitteli Petriksi. Petri puristi kohteliaasti kättäni.

– Sinäkö olet Emmi? hän lausui, – Kaisa on puhunut sinusta todella paljon. Mukava, että viimeinkin tavataan.

– Sopiiko, että teemme teille seuraa? Kaisa sanoi ja loi ahnaat, tutkivat silmänsä Anteroon. – Vappuna on niin äärettömän tylsä juhlia kahdestaan.

– Oikeastaan me kyllä olimme juuri lähdössä, mutisin. Loin Anteroon hartaita katseita, mutta hän näytti olevan jo Kaisan lumoissa, eikä enää uhrannut minulle ajatuksen puolikastakaan. Päin vastoin, hän omaksui seuramiehen roolinsa, auttoi Kaisan istumaan ja huolehti siitä, että myös Petri löysi itselleen mukavan paikan.

– Ihanaa! Kaisa henkäili. Hän loi ihastuneita katseita pöydällä olevaan hiukan nuupahtaneeseen kukka-asetelmaan, tunkkaiseen ravintolasaliin, Anteroon (erityisesti Anteroon) ja viimeksi jopa minuun ja levitti kauniit pehmeät käsivartensa

kuin olisi halunnut sulkea meidät kaikki syliinsä. – Kerrassaan absoluuttisen ihanaa!

Hän lähetti Petrille lentosuukon ja iski minulle silmää. – Ja nyt tilataan oikein suuri pullo shampanjaa, sillä minä olen juhlatuulella!

Minun oli vaikea sopeutua tilanteeseen. Itsetuntoni oli juuri hetki sitten nuijittu maan rakoon, enkä olisi kaivannut enää Kaisaa kippaamaan ylleni multakuormaa ikään kuin asian varmistukseksi. Minulla oli aivan tarpeeksi latteaa olo ilman häntäkin.

Kuten mainitsin, Kaisa oli kurssitoverini ja edusti sitä kadehdittavaa ihmisryhmää, jolla älynsä, ulkonäkönsä, kekseliäisyytensä ja syntyperänsä ansiosta (hänen isänsä on kansanrunoustieteen professori, oman alansa guru joka on viettänyt suurimman osan virkavuosistaan virkavapaalla ja turvallisen kaukana Suomesta) on täysi oikeus opiskella sellaisia epäkäytännöllisiä pilipaliaineita kuin kulttuurihistoria, sillä hänen persoonallisessa käsittelyssään niistä yllättäen tuleekin tavattoman hyödyllisiä. Olin suhteellisen vakuuttunut siitä, ettei kukaan ole koskaan tiukannut häneltä, mitä hyötyä on kulttuurihistoriasta ja miten hän aikoo ansaita leipänsä tässä työministerien murheenlaaksossa.

Kaisa oli osoittanut draamantajua tehdessään lopputyönsä aiheesta: Mitä miehillä on housuissaan? Tutkimuksessa perehdyttiin miesten alusvaatetukseen 1500-luvulta nykypäivään. Hän oli lähettänyt tutkimuksesta yleistajuisen tiivistelmän tiedotusvälineille ja toimittajat olivat oitis ihastuneet omaperäiseen aiheeseen, tai sitten heillä oli pulaa jutuista ja mielikuvitus kuivunut kokoon. Oli miten tahansa, miesten alushousuasiasiaa oli esitelty viime viikkoina lähestulkoon kaikissa

naistenlehdissä. Kaisa oli loistanut haastatteluissa ja eräässä hiukan kyseenalaisessa iltapäivälehtijutussa hän oli jopa poseerannut tulipunaisissa miesten silkiboxereissa. Olisin voinut luulla, että tuollainen olisi raunioittanut hänen tieteellisen uskottavuutensa, mutta siinä oli käynyt aivan päinvastoin.

Tutkimuksen saama julkisuus oli huomioitu yliopistolla ja Kaisaa oli kehoitettu hakemaan auki olevaa assistentin virkaa. Kaisa oli kahden vaiheilla, sillä hänelle oli tarjottu paikkaa myös eräässä mielenkiintoisessa projektissa.

Hän loi minuun ylenpalttisen ihastuneen silmäyksen ja räpsytteli pitkiä, huolellisesti värjättyjä ripsiään.

– Elämä on kertakaikkiaan ihanaa, eikö olekin, Emmi? Meillä on pitkä ja raskas opiskeluputki takana ja edessämme on ihana kevät ja kesä ja itse asiassa koko elämä. Minusta tuntuu kuin koko maailma syileilisi minua!

Tarjoilija toi shampanja ja kaatoi laseihin. Näköjään täysin immuniina alakuloisille tunnelmilleni Kaisa ehdotti maljaa menestykselle.

– Menestykselle! Petri sanoi.

– Menestykselle, Antero murahti ja mulkaisi minua merkitsevästi.

Kaisa kääntyi minua kohti. – Joko sinulla Emmi on työpaikka tiedossa? hän tiedusteli viattomasti.

Vastasin yhtä viattomasti: – Ei vielä.

– Emmi odottaa, että se vain tipahtaisi hänen syliinsä, Antero sanoi katkerasti.

Kaisa venytti kaulaansa ja nauroi hillitysti. – Mutta sehän on täysin mahdollista! Niinhän minullekin kävi! Vai mitä, Petri?

Petri ei sanonut mitään, mutta hän hymyili ihailevasti.

Emmi on opiskellut pääaineenaan kulttuurihistoriaa, mutta valmistumisen jälkeen nuori nainen kohtaa inhottavan ongelman – työtä ei tahdo löytyä niin millään. Niin kuin työttömyydessä ei olisi tarpeeksi murheita, myös parisuhde Antero-poikaystävän kanssa tuntuu menevän yhä pahemmin solmuun.

Onneksi elämä on kuitenkin täynnä yllättäviä käänteitä – nyt sellaisen Emmin kohdalla tarjoaa Yrtti-niminen ravintola. Eikä Emmin uudesta elämästä puutu myöskään romantiikkaa...

Kirsti Ellilä (s. 1958) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan parhaiten lasten- ja nuortenkirjallisuudesta, kuten Emma-kirjasarjasta. Ellilä on kuitenkin julkaissut monipuolisesti myös aikuisten proosaa sekä näytelmiä. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Turun yliopistosta pääaineenaan uskontotiede.